

at de forskellige Medlemmer af Retten ville gennemlæse Sagens Akter og derefter holde mundtlig Konference, og saa er det rimeligt, at man uden stor Vanskelighed, ligesom ved andre kollegiale Retter, kan komme til et Resultat. Men medens jeg saaledes i Principet maa være ganske enig i Lovforslaget, lader det sig dog ikke nægte, at naar der bliver Spørgsmaal om at udføre det i Livet, har Sagen visse praktiske Vanskeligheder ved sig, og navnlig skal jeg tillade mig at fremhæve, at jeg tror, at den har større praktisk Vanskelighed i andre Henseender, end mange have tænkt sig. Vanskeligheden ligger nemlig efter min Mening i til enhver Tid og paa ethvert Sted at faa de fornødne Dommere. Det kan ikke nægtes, at selv i Søfartsstæder af anden Rang — jeg vil ikke tale om de ganske smaa Søfartsstæder, hvoraf vi have mange — vil det efter min Mening have stor Vanskelighed at faa to Meddommere, i alt Fald naar der ikke forud kan gives noget Varsel. Det er jo nemlig saa, at naar man ser hen til, at Meddommernes Adkomst skal søges i, at de ere særlig klynge i Søværnet, er man meget indskrænket med Hensyn til den Kreds, som der kunde blive Spørgsmaal om at tage dem af. De Skipper, som ere i Fart, ville vistnok ikke kunne bruges. Der findes saa i saadanne Købstæder undertiden Væglere og Skibsrederer, som forhen have været Sømand, men det er jo deres Næringsvej at leve af Skipper og Skibsforretninger, og de ville saa i Reglen ikke kunne bruges, da de ofte ville være inhabile. Ogsaa naar der bliver Spørgsmaal om større Købmænd, Folk, som have nedsat sig som Skibsredere, vil det meget ofte være Tilfældet, at de netop ere interesserede i den Sag, som foreligger. Det vil saaledes ganske vist blive vanskeligt at staffe til enhver Sag 2 saadanne Dommere i samme By, og jeg vil anse det for næsten at være umuligt i de mindre Købstæder. Der vil jo nok i Amtet kunne findes et tilstrækkeligt Antal, saaledes at Retten nok kan sammensættes, men man vil have Vanskelighed ved at faa dem til Stede og navnlig ved altid at have dem ved Haanden. Jeg mener, at dette maa føre til, at man ikke gør deres Anvendelse nødvendig, ikke kalder dem til Stede i flere Tilfælde end høist nødvendigt. Disse Tilfælde, hvor jeg mener, de ere absolut nødvendige, naar der overhovedet skal være Sørætter, ere jo ved Søfagers Paatendelse, hvor der skal optages Vidneforhør til Brug ved en Søfag, og endelig ved de Undersøggelsesforhør, de saakaldte Søforhør, som omhandles i Lovens § 9,

samt fremdeles ved Afhjemling af Syns- og Støns- og Taksationsforretninger til Brug i Søfager. I alle disse Tilfælde mener jeg, at det maa være nødvendigt, at disse sagkyndige Meddommere deltage i Afgørelsen af Forhandlingen, hvis det hele overhovedet skal have noget at betyde. Men der er ogsaa Tilfælde, hvor det nok kan lade sig gøre, selv om det er vanskeligt, ikke at have disse Meddommere med, hvor der ikke skal foretages noget væsentligt straks, eller hvor Foretagelsen deraf kan berammes med et bestemt Varsel. Det er klart, at man ved Udarbejdelsen og Behandling af et Lovforslag som det foreliggende har været opmærksom derpaa, og derfor er ogsaa § 1 redigeret saaledes, at man har maattet indføre forskellige Undtagelsestilfælde. Det er væsentlig i denne Paragrafs Bestemmelse derom, at Vanskelighederne ligge, og den Maade, hvorpaa man har søgt at løse dem, tiltaler mig egentlig ikke, fordi det forekommer mig, at man der overlader for meget til Formandens Støn. Det, at Formanden i Retten skal stønne over, naar det kan være nødvendigt, at hans Meddommere ere til Stede eller ikke, synes jeg ikke, er saa ganske heldigt. Jeg vilde derfor formene, at hvis man ved en Vending i denne Paragraf kunde naa at faa det gjort mere klart og bestemt, i hvilke Tilfælde disse Meddommere skulle medvirke, og hvor det ikke behøves, saa vil det kun være til Fordel for Loven. Naar det saaledes hedder i 2det Stykke i § 1, at Meddommere ikke skulle tilkalbes i Retsmøder, i hvilke Dommeren stønner, at der ifkum vil blive fremlagt skriftlige Indlæg o. s. v., saa forekommer det mig, at man godt kunde undgaa at undergive dette Dommerens Afgørelse, thi der kan altsaa ikke blive Spørgsmaal om andet end Paadømmelsen af Anstandskenndelse eller i alt Fald Formalitetspørgsmaal, saa jeg tror, man maatte kunne undgaa det ved ganske simpelt at indskrænke sig til, at Meddommeren deltager i Sagens Paatendelse, men ikke i hele den foregaaende Behandling. Ligesom man kan overlade den til Dommerens Støn, lige saa fuldt tror jeg, man kan bestemme, at der kan Formanden fungere alene, og at Meddommeren ifkum der skal deltage i den paagældende Sags Paatendelse, thi det er dog det, det kommer an paa. Jeg omtalte før Udmeldelsen af Syns-, Støns- og Besigtelsesmænd i Sager, som ere rejste. Der mener jeg ogsaa godt, de kunne være til Stede. Det maatte altsaa ogsaa falde ind under det, som Retten tager Bestemmelse om. Naar der er Spørgsmaal om Syns-